

ת"פ 29771/02/14 - מדינת ישראל נגד זכי אבו זערור - עניינו הסתיים, אברהם אבו זערור

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני סגן הנשיא, כב' השופט משה דרורי

ת"פ 29771-02-14 מדינת ישראל נ' אבו זערור
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד חיים פס מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
נגד
הנאשמים
1. זכי אבו זערור - ענינו הסתיים
2. אברהם אבו זערור
ע"י ב"כ עו"ד ואסים דכור

הכרעת דין בעניין נאשם 2

תוכן העניינים

<u>הנושא</u>	<u>פיסקה/אות</u>
א. כללי	1-8
ב. כתב האישום	9
ג. הבקשה להפרדת האישומים	10-28
ד. תשובת הנאשם 2 לכתב האישום	29
ה. תשובת הנאשם 2 לכתב האישום	30-34
ו. תמצית טענות המאשימה	35-42
ז. תמצית טענות הנאשם	43-68
דין	
ח. הערות מבוא	69-70
ט. עיתוי הודעתו של המתלונן ג'וני במשטרה	71-76

77-101	י. ניתוח הודעתו של ג'וני במשטרה (נ/2)
102-120	יא. עדותו של ג'וני בפניי
121-126	יב. דברי נאשם 2 לנצ"מ ביטון
127-138	יג. עדותו של נאשם 2
139-148	יד. סיום

הכרעת דין בעניין נאשם 2

כאמור בסעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אני מודיע על זיכוי הנאשם בתחילת הכרעת הדין.

א. כללי

1. אב ובנו שעסקו בצילומים במתחם כנסיית הקבר, בירושלים, הובאו לדין פלילי: האב - נאשם 2 - הואשם כי איים על קצין משטרה, שהיה קצין הקשר לעדות הנוצריות; ובנו - נאשם 1 - הועמד לדין על קשירת קשר לפגוע באותו קצין משטרה, ולגרום לו חבלה בכוונה מחמירה.
2. לאחר משפט לא קצר, הודה הבן (נאשם 1), ובעקבות הודאתו, הורשע, ודינו נגזר - לאחר שמיעת טיעונים לעונש - למאסר בפועל של 28 חודשים, מאסר על תנאי ופיצויים למתלונן (גזר דין מיום ז אב תשע"ה (23.7.15)).
3. בעניין האב, נשמעו עדויות, וב"כ הצדדים סיכמו בעל פה (והסנגור השלים בכתב).
4. עתה, בשל התיק להכרעת דין בעבירת האיומים שיוחסה לאב, נאשם 2.
5. אציג, תחילה, את כתב האישום המלא (פרק ב), ולאחריו, את התייחסותי לבקשה להפרדת האישומים והעברת הדין בעניינו של נאשם 2 לבית משפט השלום (פרק ג).

תשובת הנאשם לכתב האישום תובא, בפרק ד.

6. מבט כולל על הראיות יובא בפרק ה, שלאחריו.

7. הפרקים השישי והשביעי, יוקדשו להצגת תמצית טיעוני המאשימה והסנגור, לשאלת האחריות הפלילית, ומידת הוכחתה.

8. בחלק הדיון, אנתח את הראיות ואבדוק האם הוכחו היסודות הנדרשים להרשעת נאשם 2 בעבירת האיומים, תוך בחינת גרסתו של המתלונן לעומקה, ואתייחס גם לעדות נאשם 2.

ב. כתב האישום

9. וזה נוסח כתב האישום, כפי שהוגש לבית משפט זה:

ג. הבקשה להפרדת האישומים

10. בישיבת בית המשפט, מיום יא אדר ב תשע"ד (13.3.14), לאחר הקראת כתב האישום, ביקש עו"ד מוחמד עווד, סנגורם דאז של שני הנאשמים - שהצהיר כי אין ניגוד אינטרסים ביניהם (עמ' 1, שורה 17, לפרוטוקול מיום 13.3.14) - כי הדיון בעניינם יופרד, שכן, לדבריו, בעניינו של נאשם 2 יש צורך בשמיעת שני עדים לבד: הנאשם והמתלונן (קצין המשטרה), ועניינו יסתיים במהירות בבית משפט השלום (עמ' 1-2 לפרוטוקול הנ"ל).

11. ב"כ המאשימה, שנכחה באותה ישיבה, עו"ד מירה מטאנס, התנגדה לבקשה, והסבירה כי מדובר בתיקים משולבים, וכי המתלונן צריך להעיד נגד שני הנאשמים (עמ' 2, שורות 6-8). ב"כ המאשימה ביקשה, כי תינתן לה אפשרות להשלים טיעונים בכתב (עמ' 2, שורות 9-10).

12. נעניתי לבקשה אחרונה זו של המאשימה, ואיפשרתי הגשת השלמת טיעון בכתב של המאשימה, והגשת תגובה בכתב של הסנגור (החלטה מיום יא אדר ב תשע"ד (13.3.14), פסקה 5, עמ' 3, שורות 14-16).

13. עמדת המאשימה היא כי בקשת ההפרדה, היא, כלשונה "ניסיון מלאכותי" (ההדגשה במקור), להפריד את האישומים, דבר שאינו עולה בקנה אחד עם עובדות כתב האישום, המסכת הראייתית, והצורך בייעול של ההליך השיפוטי (סעיף 1 לתגובת ב"כ המאשימה, עו"ד חיים פס, סגן בכיר בפרקליטות מחוז

ירושלים (פלילי), מיום 16.3.14).

14. ב"כ המאשימה התבסס על סעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן - "החסד"פ"), המאפשר צירוף אישומים, כאשר הם **"מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה בזה עד שהם מהוות פרשה אחת"**. הוא אף הזכיר את הסיפא לאותו סעיף, המאפשר לצרף לכתב האישום בעבירת פשע, המוגש לבית המשפט המחוזי, גם אישום בעבירה שאיננה פשע (שהוא במסגרת סמכותו של בית משפט השלום), שהיא עבירת האיומים, המיוחסת לנאשם 2.
15. בנוסף לכך, מזכיר ב"כ המאשימה, עו"ד פס, את סעיף 87 לחסד"פ, הדין בצירוף נאשמים שונים, על בסיס עילה דומה, כאשר שם נוסח הסעיף הוא זה: **"אם האישום הוא בשל סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת"**.
16. לטענת ב"כ המאשימה, המסכת העובדתית והראייתית בתיק היא מיקשה אחת, גם אם העבירה המיוחסת לנאשם 2 היא פחות חמורה מזו המיוחסת לנאשם 1 (סעיף 5 לתגובה).
17. ב"כ המאשימה מסביר, כי גם הצורך בהשמעת אותם העדים מצדיק את האיחוד; ואילו ההפרדה לשתי ערכאות שונות, היא **"דבר אשר יגרור בזבוז זמן שיפוטי ובזבוז זמנם של עדים (ובמיוחד של קורבן העבירה פעמיים)"** (סעיף 6 לתגובה).
18. עו"ד מוחמד עווד, ב"כ הנאשמים, טען כי יש להפריד בין האישומים, על פי סעיף 88 לחסד"פ (המצוטט בסעיף 9 לתשובתו, מיום 20.3.14).
19. טענתו של הסנגור המלומד היא כי לבית משפט שיקול דעת להורות על הפרדת האישום (סעיף 10 לתשובה), וכי מן הראוי לעשות כן, לאור העובדה כי לכל אחד מן הנאשמים מיוחסות עבירות שונות, בשני אירועים נפרדים, שחלפו חודשים ביניהם, הוא הוסיף: **"נוכח אי תיאום המעשים בין שני הנאשמים שולל גם כן את התהוות שני המעשים לפרשייה אחת"** (סעיף 11 סיפא לתשובה).
20. מול החיסכון בזמן שיפוטי, העומד ביסוד של הרציונל של סעיף 87 לחסד"פ, המצדיק איחוד הדיונים, במקרה שבפניי, ממשיך וטוען הסנגור, כי **"הזכות להליך הוגן ומשפט צדק גוברת על כל השיקולים הכספיים האחרים, כיוון שחזקת החפות עומדת לנאשם לאורך כל משפטו ועד להכרעת דינו"** (סעיף 12 סיפא לתשובת הסנגור).
21. לטענת עו"ד עווד, יש צורך בשמיעת 15 עדים בעניינו של נאשם 1, ואילו בעניינו של נאשם 2, די בשני

עדים. לכן, אם תהיה הפרדת נאשמים, לא ייגרם בזבוז זמן שיפוטי (סעיף 13 לתשובה האמורה).

22. בהחלטתי, מיום י ניסן תשע"ד (10.4.14), הצבתי זה מול זה את השיקולים השונים בסוגיית איחוד אישומים והפרדתם. הסברתי כי **"נקודת המוצא ההתחלתית היא כי למאשימה שיקול דעת רחב לגבי ניסוח כתב האישום, בחירת העבירות, ומי יהיו הנאשמים"** (פיסקה 31 להחלטתי הנ"ל; בהמשך, גם הוזכרו שתי החלטות שלי, בנושאים קרובים).

23. לאחר ניתוח הסעיפים מן החסד"פ, שהוזכרו לעיל, התייחסתי לפרשנותם בספרו של שופט בית המשפט העליון (בדימוס) יעקב קדמי, על סדר הדין בפלילים - הדין בראי הפסיקה, חלק שני, כרך א, מהדורה מעודכנת, תשס"ט-2000, בעמ' 796, 943, 946, ו-949, הערה 118), פרשנות אשר אותה אימצתי, ולפיה, המבחן הוא זה: לכתחילה, יש לשקול צירוף אישומים ונאשמים, **"בהתחשב בכך שהדבר תורם תרומה ממשית הן ליעילות הדין והן לעשיית הצדק... בכך שהעדים נשמעים פעם אחת ובחבילה אחת... ובכך שניתן פסק דין אחד החורץ משפט אחד לכל המעורבים, בעקבות קביעת עמדה אחת באשר לכולן של הראיות"** (שם, בעמ' 944, המצוטט בפיסקה 41 להחלטתי).

24. לא קיבלתי את הטענה של הסנגור, לפיה תפגענה זכויותיו של נאשם 2, וזאת בשל העדר קשר סיבתי עם הדרך שבה מתנהל ההליך, בנסיבות ובנתונים של תיק זה (פיסקה 44 להחלטתי); בעוד שפיצול הדין בין בית משפט השלום והמחוזי יכול דווקא ליצור תוצאה שונה, בשתי הערכאות (ראה הניתוח בפיסקאות 45-48 להחלטה האמורה).

25. ככל שמדובר בטענת הסנגור בדבר פגיעה בהגנתו של הנאשם, הסברתי כי אין לכך תחולה בתיק זה (פיסקאות 49-51 להחלטתי הנ"ל).

26. לעניין שמיעה כפולה של העדים, התוצאה של פיצול - כבקשת הסנגור - תהיה דווקא סרבול והתארכות ההליכים, ולא קיצור זמן (פיסקאות 52-53), ולא כל שכן, אם יוזמנו עדים נוספים (פיסקה 54).

27. מסקנתי, באותה החלטה, הייתה כי יש לדחות את בקשת הסנגור לפיצול, והותרת כתב האישום המאוחד, עם שני הנאשמים יחדיו, בפניי, והכל - מבלי להביע עמדה לגופו של עניין (פיסקאות 57-59 להחלטה הנ"ל).

28. בסיום ההחלטה הנ"ל הוריתי לסנגור ליתן תשובה לכתב האישום (פיסקה 60 להחלטה).

ד. תשובת הנאשם 2 לכתב האישום

29. לאחר מספר דחיות, בין היתר, לצורך ניהול משא ומתן, נמסרה תשובה לכתב האישום, מאת הסנגור

דאז, עו"ד עווד, ביום 13.5.14, כדלקמן:

- א. לענין סעיף 1 לכתב האישום (שהובא במלואו בפסקה 9 לעיל) - יש הודאה.
- ב. לענין סעיף 2 לכתב האישום - יש הודאה כי המתלון הינו קצין משטרה, אך אין ידיעה מה תפקידו ומה עבודתו.
- ג. לענין סעיף 3 לכתב האישום, המתאר את הרקע לאיומים, זו תשובת הסנגור (עמ' 10, שורות 19-21 לפרוטוקול מיום 13.5.14):
- "לא היו חילוקי דעות. היו הצקות מצד המתלון לנאשם 2, האבא ושאר המשפחה, לרבות אלה שלא נמצאים בכתב האישום. הוא הציק מסיבות השמורות עמו, שאין ידועות לנו. יותר עניין אישי מאשר עניין מקצועי. יכול להיות אותו מתלון לקח את התפקיד שלו למחוזות אחרים, בין היתר, הוא התערב באופן גס בצורת עבודתם, דברים שלא שייכים לעבודתו. הוא נכנס לחיים שלהם בהרבה דברים. למשל הנאשמים ושאר המשפחה יש להם קשרים טובים עם כל ראשי העדות הנוצריות וכן אנשי המשטרה הנמצאים במתחם. הדבר לא היה לרוחו. הוא רצה לשים אותם במקום אחר. אמר להם לא לדבר עם אנשי הכנסייה ואנשי המשטרה. הוא אמר לתאם בין הכנסייה לשלטונות ישראל והוא נכנס לדברים שאינם קשורים אליו. זה גם עולה מהודעתו במשטרה".**
- ד. אשר לאישום המובא בסעיף 4 לכתב האישום, ואשר עוסק באיום הראשון של נאשם 2 כלפי המתלון, שאירע, כאמור בכתב האישום, ביום 12.12.13, תשובת הסנגור היא זו (עמ' 10, שורה 27 - עמ' 11, שורה 8 לפרוטוקול הנ"ל):
- "מה שקרה באותו יום זה לא מה שרשום בסעיף. על רקע התערבויות המתלון בעבודת הנאשמים, עשו מעין סולחה בין נאשם 2 לבין המתלון. ישבו יחד. שם אמר המתלון לנאשם 2 שככל הנראה יש עוד צלם חדש שאמור להיכנס ולעבוד באזור העבודה שלו. נאשם 2 אמר לו באופן הכי פשוט שיעשה כל מאמץ למנוע את זה, לרבות פניה למשטרה שתעזור לו, לרבות המתלון. השטח הזה הוא לא שטח ציבורי. הוא שטח השייך לכנסייה. הצילומים נמצאים בחצר הכנסייה, שטח השייך לכנסייה. לשאלת ביה"מ - המשפחה קיבלה מעין זיכיון מראשי הכנסייה, בעקבות התיק הזה קיבלנו מכתבים מהכנסייה שהם הצלמים היחידים בכנסייה. המצב הזה, ככל הנראה, לא היה לרוחו של המתלון. אני אומר שאף פעם לא היה מצב שהיה צלם אחר. היה מדובר במצב תאורטי. המילים המופיעות בסעיף 4 - לא היו. אמר שיעשה הכל, הכוונה למשהו חוקי, כדי למנוע פגיעה בפרנסה שלו. זה כל אדם עושה. אנחנו מנהלים את העסק הזה שנים רבות. יש פרנסה. 35 נפשות חיים מעסק זה. כל אדם יעשה מאמצים למנוע פגיעה בפרנסתו בדרכים חוקיות. אני טוען שמרשי אמר למתלון את המילים 'דרכים חוקיות'. מרשי אומר שאמר למתלון שהוא אפילו ייעזר במתלון עצמו כדי לשמור על פרנסתו".**
- ה. כנגד האמור בסעיף 5 לכתב האישום, הדין באירוע נוסף, שבו אמר נאשם 2 למתלון: **"אם**

מישהו ינסה לפגוע בפרנסה שלי, אני מפרנס 36 משפחות, אני אחסל אותו", תשובת הסנגור, עו"ד עווד, בעמ' 11, שורות 9-10 לפרוטוקול מיום 13.5.14, היא הכחשה, בזו הלשון:

"לא הייתה שום הזדמנות כזו. לא זכור שדיברו בכלל. הוא לא אמר את המילים 'אני אחסל אותך'".

ה. הראיות - מבט על

30. במהלך המשפט - שהיה משולב לשני הנאשמים - העידו מספר עדים, כמפורט להלן.

31. רפ"ק אילן גרנות (מס' 3 בכתב האישום), העיד בימים 22.9.14 ו-29.12.14.

ברם, עדותו לא תרמה רבות לעניינו של נאשם 2, והתרכזת בנאשם 1 (שכאמור, בפיסקה 2 לעיל, הסתיים עניינו בהודאה, הרשעה, וגזירת עונשו).

32. העד המרכזי - המתלונן - מפקח ג'וני כסאברי, העיד לאורך מספר ישיבות ועדותו הוקלטה ומשתרעת על פני מאות עמודים: 11.2.15 (עמ' 73-103, חקירה ראשית; עמ' 103-120 חקירה נגדית); 25.2.15 (עמ' 124-208, המשך חקירה נגדית); 4.5.15 (עמ' 216-358, המשך חקירה נגדית); 7.5.15 (עמ' 362-410, סוף חקירה נגדית; בעמ' 410, ויתר ב"כ המאשימה, עו"ד פס, על חקירה חוזרת).

33. הנאשם 2 העיד, כעד הגנה ראשון, ולמעשה עד ההגנה היחיד, בישיבת בית המשפט מיום 15.6.15 (חקירה ראשית - עמ' 415-424; חקירה נגדית - עמ' 424-448; ויתור על חקירה חוזרת - עמ' 448).

34. הוגשו ראיות בכתב אלה:

נ/1 - כתב אישום בבית משפט לעניינים מקומיים בירושלים (ת"פ 6059/2014).

נ/2 - הודאה במשטרה של המתלונן, מפקח ג'וני כסאברי, מיום 7.1.14, שעה 19:10.

נ/3 - הודאה במשטרה של המתלונן הנ"ל, מיום 4.1.14, שעה 13:19.

נ/4 - מייל של עו"ד חיים פס, ב"כ המאשימה, לעו"ד דכוור, ב"כ הנאשמים, מיום 21.9.14, שעה 16:41.

נ/5 - מכתב רפ"ק אילן ברחק למת"ק אבו דיס, מיום 23.6.14.

נ/6 - מכתב סרן אחסאן חרבאוי למשטרת ישראל/מפקד מרחב דוד, מיום 10.10.14.

- 7/ - מכתב נצ"מ אבי ביטון למר סוזר מרג'יה ממשרד הפנים - העדות הנוצרות, מיום 11.9.14.
- 7/א - מכתב (באנגלית) של הכנסיה היוונית אורתודוקסית אל מר סוזר מרג'יה במשרד הפנים, מיום 11.11.14.
- 8/ - מכתב של הכנסיה הארמנית אל סוזר מרג'יה במשרד הפנים, מיום 11.11.14.
- 9/ - מכתב של הכנסיה הארמנית ל"כל מאן דבעי", מיום 11.11.14.
- 10/ - מכתב של הכנסיה היוונית אורתודוקסית ל"כל מאן דבעי", מיום 11.11.14.
- 11/ - מכתב של נצ"מ אבי ביטון לממ"ז ירושלים (חלקו מושחר), מיום 1.12.14.
- 12/ - מכתב של נצ"מ אבי ביטון אל האב פייר בטיסטה, ראש המנזר הפרנציסקני, מיום 28.9.14.
- 13/ - מכתב של מפקח ג'וני כסאברי אל נצ"מ אבי ביטון, מיום 17.9.14 (שאליו צורף תרגום של מכתב הפטריארכיה הארמנית לאבי ביטון, מיום 16.9.14 (נ13א)).
- 14/ - מכתב (באנגלית) של אבי ביטון, אל פטרניטי פייר בטיסטה, מיום 3.6.14.
- 101/ - הודעת חשוד של אברהים אבו זערור, מיום 11.2.14, שעה 12:45.
- 102/ - הודעה במשטרה של ג'וני כסאברי, מיום 1.9.14, שעה 12:10 (הוגשה במהלך הסיכומים; עמ' 578-579 לפרוטוקול).

ו. תמצית טענות המאשימה

35. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד חיים פס, המחלוקת שיש להכריע בה, היא נקודתית: מאחר ואין מחלוקת כי הנאשם 2 (להלן - "הנאשם") אמר למפקח ג'וני כסאברי (להלן - "המתלונן") באותה שיחה מיום 7.12, את המילים: **"אני חרד על פרנסתי"**. השאלה הניצבת היא זו: האם **בנוסף** לכך גם אמר הנאשם למתלונן: **"אני אפגע בו"** או **"אני אגדע אותו"** (עמ' 520, לפרוטוקול מיום 23.7.15).
36. ב"כ המאשימה התייחס אל האיומים נגד הבן (נאשם 1), שבהם הורשע. אכן, מסכים עו"ד פס, כי **"אם היו לנו הוכחות או ראיות שיש לו [לעד, נאשם 2] מודעות על כך, וודאי היינו מכניסים אותם באותו סל, אבל אנחנו לא עשינו את זה כי אין לנו ראיות לכך"** (עמ' 520, שורות 14-16).
- אך מיד לאחר מכן, באותה נשימה, מבקש ממני ב"כ המאשימה את הדברים הבאים (שם, שורות 20-16): **"בית המשפט לא יכול להתעלם מכך שהבן שהוא כפי שאני גם אראה לבית המשפט שהאבא אמר עליו שהוא עובד איתו בעסק, הוא סר למרותו של האבא, הנאשם 2, הוא עושה מה שהוא אומר, עושה את מה שהוא עושה על רקע זה שיש למשפחה סכסוך עם ג'וני כי הוא פוגע להם בפרנסה"**.

37. בהמשך, מתייחס ב"כ המאשימה, עו"ד פס, לדברים שאמר נאשם 2 לנצ"מ ביטון על כך שהוא חרד שייפגעו בפרנסתו. עמדת ב"כ המאשימה היא כי יש שוני בין נוסח הדברים של נאשם 2 לנצ"מ ביטון, שאינם מהווים איום, לעומת המילים שנאמרו על ידי הנאשם למתלונן, פקד ג'וני, כי עם ג'וני נאשם 2 מסוכסך, וכי ג'וני מרגיש מאויים מהשיחה הזו, הוא אמר **"קפאתי במקום, פחדתי. זה ההבדל"** [עם] **ביטון** [נאשם 2] **לא מסוכסך** (עמ' 526, שורות 13-14).

38. עו"ד פס ב"כ המאשימה אישר, בסיכומיו, בתשובה לשאלותיי, כי האיום שהיה ביום 7.12.13 [התאריך] הכתוב בכתב האישום, בסעיף 4, הוא 23.12.13, אך הייתה הסכמה כי כתב האישום יתוקן והתאריך של האיום הוא 7.12.13 - עמ' 526, שורה 29] היה בעת חקירתו הראשונה של ג'וני, בדיון, אחרי חודש, ביום 7.1.14 (עמ' 526, שורה 31), כאשר היוזמה לפניה למשטרה לא הייתה של ג'וני, אלא הייתה זו יוזמת של המשטרה (עמ' 527, שורה 2). בנסיבות אלה, כאשר נשאל ב"כ המאשימה, אם לא היה גורם כלשהו פונה אל ג'וני, לא הייתה מוגשת תלונה עד היום, השיב ב"כ המאשימה כי אינו יודע ולא יוכל להגיד על כך דבר, פרט לכך שג'וני אכן לא הגיש תלונה (עמ' 527, שורות 5-7).

39. לטענת ב"כ המאשימה (עמ' 527-528), מאחר והמבחן לאיום הוא אובייקטיבי (ולענין זה הזכיר את דברי השופט (בדימוס) יעקב קדמי, על הדין בפלילים - חוק העונשין, חלק רביעי (מהדורה מעודכנת, תל אביב, דיונון, תשס"ו-2006), עמ' 2124, "[ש]גם אם את ג'וני זה לא הפחיד משפט כזה שאומרים לו, [המבחן הוא] האם את האדם האובייקטיבי, או את האדם הסביר לצורך העניין, משפט כזה היה מפחיד, ובית המשפט יכול גם במקרה כזה להרשיע" (עמ' 528, שורות 17-19).

40. לפי הבנת המאשימה (עמ' 531 ואילך), רשאי היה ג'וני לשוחח עם נאשם 2, וכאשר לבסוף בשבת הראשונה של דצמבר (הוא יום האיום הראשון הנטען, 7.12.13) ביקש ג'וני מנאשם 2 שלא יתערב בעבודתו של ג'וני ובסטטוס קוו, ואז איים נאשם 2 על ג'וני, באומרו לו: **"כל מי שינסה לפגוע בעבודה שלי, אני אוריד אותו או אחסל אותו, אני לא זוכר בדיוק את המילים"**. תגובת ג'וני הייתה: **אני מבחינתי קפאתי במקום... ונדלקה אצלי נורה"**. כאשר ג'וני הזכיר בעניין זה כי הנאשם 2 אסף עליו מידע (ראה על כל הנ"ל, עמ' 92 לפרוטוקול שבו העיד ג'וני, ועמ' 532 שבו מובעים סיכומי המאשימה). בעמ' 97 נשאל ג'וני על המילים המדויקות שאמר לו נאשם 2: אני **"אוריד אותך"** או **"אחסל אותך"** **"אפגע בך"**, והשיב שאינו זוכר בדיוק את המילים (עמ' 98, שורה 2).

עו"ד פס, ב"כ המאשימה, סבור כי **"זה מראה על אמינות. זה מראה שהבן אדם מנסה לדייק... אבל כפי שראינו אדוני, זה לא משנה, אם בית משפט יקבע 'לחסל', 'להוריד', 'לפגוע', בחוויה של ג'וני זה נתפס כמשפט מאיים באותו רגע שהוא נאמר"** (עמ' 533, שורות 4-9).

41. לעניין אי הגשת תלונתו של ג'וני למשטרה, סמוך לאחר האיום, סבור ב"כ המאשימה כי אין בכך כדי לפגוע באמינותו של ג'וני. לעניין זה הוא הישווה למצב בו מתלוננת בעבירת מין, לא מגישה תלונה מיד במשטרה ובית המשפט מאמין לה (עמ' 534, שורות 14-17).

[כבר עתה אזכיר את תגובתי באותו רגע: "מר ג'וני הוא מתלוננת בעבירת מין? אדוני ככה שם אותם בקטגוריה שווה? הוא יעלב עד עמקי נשמתו אפילו מהמשל שאדוני הביא" - עמ' 534, שורות 18-19, ובהמשך, שם, בשורות 21-24].

42. ב"כ המאשימה מסכים כי הנאשם 2 פנה הן לג'וני והן לנצ"מ ביטון בנוסח דומה לפיו מי שיפגע בו, בנאשם 1. אבל, כלפי ג'וני זו עבירת איום, כי ג'וני בשטח והוא מצר את הצעדים של המשפחה של נאשם 2; ואילו נצ"מ ביטון, לא מצר את צעדי נאשם 2 ואין לו איתו סכסוך; ולכן, אותן מילים כלפי נצ"מ ביטון, אינן מהוות איום פלילי של נאשם 2 (ראה עמ' 543-546). לעניין היחס בין ההתבטאות כלפי שני קציני משטרה אלה, המשיך וטען ב"כ המאשימה כי יש הבדל ביניהם (בעמ' 549). ב"כ המאשימה אף לא התייחס לשאלתי, מדוע בחר שלא להעיד את נצ"מ ביטון (עמ' 550).

ז. תמצית טענות הנאשם

43. עמדת הסנגור, עו"ד ואסים דכוור, הוצגה בשני שלבים: תחילה, בטיעונים בעל פה בישיבת בית המשפט מיום 28.7.15 (עמ' 556-582); בהסכמה - שקיבלה ביטוי בהחלטתי מיום יב אב תשע"ה (28.7.15), עמ' 583 לפרוטוקול - הוגשו "השלמת סיכומים מטעם נאשם מטעם נאשם 2". לאחר מספר הארכות מועד, הוגשו לבסוף השלמות סיכומים מאת ההגנה, שגלשו לכדי 49 עמודים.

44. התזה המרכזית של הסנגור, עו"ד דכוור, היא שאין להאמין לג'וני, קצין המשטרה המתלונן, כלשונו: **"ג'וני אי אפשר להאמין למילה מעבר לכל ספק סביר בדבריו, הוא שיקר אדוני, למרות המעמד שלו הוא שיקר כאן על דוכן העדים, פעם אחר פעם"** (עמ' 560, שורות 7-9).

45. הסנגור הסביר (עמ' 563-564) כי אם ג'וני מסוגל להאשים חבר ילדות שלו בעבירה חמורה, אין לג'וני כל בעיה להעיד על נאשם 2, שנאשם 2 איים עליו ("הוא [ג'וני] אומר דברים איומים ונוראים על חבר ילדות, לא יסקר על אברהים [נאשם 2]?!") - עמ' 564, שורות 4-5. **"...עכשיו, אם מאשים חברי ילדות, קצין מכובד, בעבירה כל כך חמורה, לא יאשים את אברהים או זעורו, שמפריע לו בעבודה?! הוא מסוגל להכל"** - שם, שורות 9-11; וראה גם עמ' 575 לפרוטוקול).

46. עו"ד דכוור העלה את הטענה, כיצד ניתן לייחס איומים כלפי ג'וני ולא כלפי נצ"מ ביטון, שהוא המפקד של ג'וני, שכלשון הסנגור, הוא **"מי שיכול להוציא את ג'וני"** (עמ' 566, שורות 3-4).

47. נדבך חשוב בטיעוני הסנגור, הוא זה: אם אכן ג'וני היה מאויים, כיצד ייתכן שבחקירתו של ג'וני במשטרה (נ/2), עניין האיומים אינו מוזכר בפתח הדברים, אלא רק בעמ' 3, שורה 77, וזאת על אף שנשאל בעמ' 1 שורה 15 האם יש לו סכסוכים אישיים או קשורים לעבודה, ולא הזכיר את נאשם 2 אלא רק בשורה 23, ואת האיומים, שבגינם לטענתו "קפא" העלה רק בשורות 70, 77-78 (ראה: עמ' 566-567 לפרוטוקול).

48. לענין תאריך האיום, שבמקור בהודעה במשטרה נרשם שהיה ביום 21.12.13 (וכך הגיע לסעיף 4 לכתב האישום, שצולם במלואו והובא בפסקה 9 לעיל), ושונה ליום 7.12.13, טוען הסנגור כי הדבר פוגם באמינות ג'וני - המתלון, אשר לא ניסה לתקן את התאריך (עמ' 572-573).

49. בסיכומים בכתב - המאורגנים ומסודרים יותר מאשר הטיעונים בעל פה (שהופסקו על ידי שאלותיי) - מתאר הסנגור בפרק ב, שכותרתו **"תוכן ומועד האיום הנטען על ידי המתלון, וכבישת הגירסה על ידי המתלון, ואי הגשת תלונה מיידית"** (עמ' 12-2), שלל של טיעונים, תוך ציטוט פרוטוקול, מהם עולה כי המתלון לא פנה מיוזמתו למשטרה (סעיף 6), ובהודעתו במשטרה (נ/2), דברי המתלון על הגירסה הראשונה של האיום **"כל מי שינסה לפגוע בפרנסה שלי אעשה את הכל כדי להוריד אותו"**, נשמעה בעדותו הנ"ל במשטרה (נ/2) רק לאחר שני דפי חקירה, וזאת בתגובה לשאלה מדריכה של החוקר המשטרתי (סעיף 7). הסנגור מתאר מצב זה כמעין "גרסה כבושה", דבר המעיד על **"חוסר אמינות ומוזרות מוחלטת"**, כלשון הסנגור בסעיף 8 לסיכומיו.

50. הסנגור מפרט ומנתח (סעיפים 8.1-8.4) את הודעת המתלון במשטרה (נ/2) ואת תשובותיו, כולל התייחסות לנאשם 2, מבלי להזכיר בדבריו את האיום (סעיף 8.2 סיפא), וכי המילה איום נאמרה בתשובה לשאלתו המנחה של החוקר (סעיף 8.4). בהקשר זה, מזכיר הסנגור כי כאשר נשאל ג'וני האם נאשם 2 פנה אליו בעבר, השיב תחילה בשלילה ורק לאחר מכן תיקן ואמר שראה בכך איום (סעיף 9).

51. בהודעתו השנייה של ג'וני במשטרה (נ/3), מספר ג'וני על האיום במילים אלה: **אם מישהו ינסה לפגוע בפרנסה שלי, אני מפרנס 36 נפשות, ואני אחסל אותו"**, שהיא הגירסה השנייה של המתלון. הסנגור סבור כי מדובר בשתי גרסאות על שני אירועים שונים (סעיפים 10-11 לסיכומי הסנגור), ובכל מקרה, גם לאחר התיקון של כתב האישום ואיחודם לאיום אחד, עדיין סבור ב"כ הנאשם 2, עו"ד דכוור, עדיין **"קיים שוני בין הגרסאות מבחינת תוכן ותאריך האיום הנטען, למרות תיקון האישום, שאין בו כדי לפגוע בסתירה שבין שתי הגרסאות, והגרסאות האחרות מטילות ספק באמירת הדברים בכלל, עד כדי כך שלא ניתן לבסס על דברי המתלון ממצא מעבר לספק סביר"** (סעיף 2 לסיכומי נאשם 2).

52. את הסתירות בין שתי הנוסחאות, אי הזכרת 36 נפשות בגירסה הראשונה, וההבדל בין **"אני אוריד"** לעומת **"אני אחסל"**, כולל ציטוטים מהפרוטוקול, הביא הסנגור בהרחבה בעמ' 5-6 לסיכומיו (סעיפים 14.1-14.6). הוא מסכם וטוען, כי על בסיס תשתית זו לא ניתן להרשיע אדם מעבר לספק סביר (סעיף 14.7). בהמשך, בסעיף 15, על סעיפי המשנה שבו (עמ' 6-11) מביא הסנגור תשובות נוספות של המתלון, בחקירה נגדית ובתשובה לשאלות בית משפט, מהן עולה, לפרשנות הסנגור, כי המתלון לא הזדרז להתלון, וטעה בתאריכי האיום.

53. גם ביחס לתגובת המתלון על האיום, והאם פחד, אם לאו, מציג הסנגור את גרסאותיו הלא עקביות של המתלון (סעיף 16.1-16.2, עמ' 11-12).

54. הפרק השלישי של הסיכומים מוקדש לנושא זה, שהוא השם של כותרת הפרק: **"שיחת המתלון עם החוקר ב-7.1.13 - החלק שאינו מתועד בהודעה וההשלכה הקריטית על כל גרסת המתלון ביחס לאיום הנטען"**. עו"ד דכור מדגיש כי גרסת המתלון, לפיה החוקר המשטרתי עדכן אותו - את ג'וני - על האיומים כלפיו, לא תועדה בהודעה במשטרה נ/2. לכן, לדברי הסנגור, יש להניח, לטובת הנאשם, כי דברי השוטר על האיום נמסרו לג'וני במהלך גביית הודאתו במשטרה, **"ואז בעקבות אותו עדכון כי משפחת אבו זערור מאיימת, הגיב המתלון והפליל את נאשם 2 באימרה שלא אומר, תוך לקיחת חלקים ממה שבאמת נאמר ותוספת איום מדומה!!! די בכך כדי להביא לזיכוי של הנאשם 2 מחמת הספק"** (סעיף 17 סיפא, עמ' 13 לסיכומים); הקטע במקור מודגש ומתוח קו תחתיו; גם שלושת סימני הקריאה הם במקור).

55. בפרק הרביעי של הסיכומים דן הסנגור, עו"ד דכור, כאמור בכותרת הפרק, בשאלה הבאה: **"האם יש למתלון סכסוכים אישיים או קשורים לעבודה"** (עמ' 21-13). בפרק דן הסנגור במפורט, תוך ציטוטים לא מעטים, וחקירתו הנגדית של המתלון בעניין חברו סוזר מרגיה, מהם עולה כי המתלון השיב תשובות סותרות על יחסיו עם חברו הנ"ל, הן החברות ביניהם בעבר והן ביחס לסכסוך ביניהם על רקע אישורי כניסה והתיק המתנהל במחלקת המרמה. המתלון ענה תחילה שאין ביניהם סכסוך, בעוצמת ביטחון כזו, כלשונו, **"בשני מיליארד אחוז"** (עמ' 260, שורה 10), וכאשר הוברר שיש סכסוך ביניהם, תשובתו של המתלון אינה מהווה תשובה מספקת (ראה במפורט בסעיף 25.4-25.6, עמ' 18-19 לסיכומי ההגנה). ובהמשך (סעיף 26, ובמיוחד 26.3) מצביע הסנגור על כך שהמתלון נותן סיבה אחרת לסכסוך שאינה קשורה לנאשם 2 אלא להנפקת אישורי כניסה לארץ כעובד כנסיה, נושאים שאותם מאשר סוזר הנ"ל (סעיף 28.3), ובהמשך מסביר ג'וני כי הסכסוך תלוי בעניין אחר (ראה: סעיף 27, עמ' 21-20 לסיכומים).

56. על רקע זה, מציב עו"ד דכור את הנתונים הבאים ביחס למתלון: הוא משנה גירסאותיו באופן תכוף ואף בזהות המתלון, ובהעדר ראיה מנסה להאשים ג'וני את חבר הילדות שלו - סוזר - בעבירות הונאה, ללא ראיה, ולכן, טוען עו"ד דכור, **"אם דברים אלה שנאמרו על ידי המתלון נגד חברו, האם צריך לחפש מניעים לדבריו נגד נאשם? ואם את חבר הילדות מחשיד בחופזה וברשלנות ויוצר סכסוך שאינו קשור בסוזר, ז"א, אם כך אומר על חבר ילדות, אז מה הפלא שיגיד דברים בלתי מבוססים על נאשם 2, אשר המתלון אומר לגביו כי קיים סכסוך אמיתי כביכול??"** (סעיף 27.2 סיפא, עמ' 25 לסיכומי ההגנה).

57. הפרק השישי (עמ' 22-21) מציג הסנגור תמונה לפיה ג'וני חורג מתפקידו כשוטר האחראי על הסטטוס קוו של העדות הנוצריות בקבר, ועובר לעסוק בנושאי הצילום, הרוכלות, וזאת תוך פנייה לממונים עליו, **"וזה מראה על כוונותיו ומניעיו של המתלון נגד נאשם 2, ומסביר את פשר טענתו נגד נאשם 2 באישום סרק, כדי לסלקו מכנסיית הקבר"** (סעיף 28.3 לסיכומים).

58. לאורך עמודים רבים בפרק השביעי של הסיכומים (עמ' 31-22) מסיק הסנגור, כי המתלון מציג עצמו

כקצין משטרה, איש של עקרונות ובתי המשפט, אך בפועל הוא, לדברי הסנגור, איש של הכפשות, בנושאים שפורטו באותו פרק. מכאן, מסקנתו של הסנגור, היא כי **"הכפשות אלה מראות כי כנראה אין מעצורים בפני המתלונן המסוגל להאשים ולהחשיד כל אדם"** (סעיף 35.2, ראש עמ' 31; ובהמשך מזכיר שוב את הקל וחומר לעניין סזאר).

59. הסנגור מוסיף טענות בפרק ז על **"אמירות מתנשאות המצביעות על דרך מחשבה של אומרם, המתלונן"**. לא ראיתי צורך לפרט, שכן הדברים אינם רלבנטיים, ולא אתיחס אליהם בחלק "הדין".

60. בפרק ח, מנתח הסנגור את הודעות המתלונן מיום 1.5.14 (נ/102) ומראה, לשיטתו, כי למתלונן יש יחס לא הוגן כלפי נאשם 2 מעבר לתיק זה, כולל פניית המתלונן לעיריית ירושלים בעניין הרוכלות (כאשר לעניין זה מצביע הסנגור על סתירה בדברי ג'וני - סעיפים 41.5-41.6, עמ' 32 לסיכומים של הסנגור).

61. לעניין אחרון זה של סוגיית הרוכלות והתיק שנפתח נגד הנאשם 2 ובני משפחתו בבית המשפט לעניינים מקומיים, מקדיש הסנגור את פרק ט לסיכומיו (עמ' 38-33), כולל ציטוטים רבים מן הפרוטוקול. לטענת הסנגור, העמיד ג'וני את מערכת מבט 2000 לשם איכפת דו"ח רוכלות נגד נאשם 2 ומשפחתו (סעיף 43.8 ואילך). לדברי ג'וני, הוא עשה כן כקצין משטרה, במסגרת תפקידו, שכלל ייעוץ לאכיפה מלאה (סעיף 43.10 וסעיף 43.11).

הסנגור מוסיף וטוען כי המתלונן ניסה ליצור רושם כאילו אינו מתנגד לכך שנאשם 2 ובני משפחתו ימשיכו לצלם. אך, בהמשך הסביר ג'וני, כי זו פעולת רוכלות, שבעיניו היא אסורה, וכך יעץ לעיריית ירושלים (סעיפים 44-45, עמ' 37-38 לסיכומים).

בהקשר זה, מצביע הסנגור על מגוון גירסאות של המתלונן על היכרותו עם צלמים אחרים (פרק י, סעיפים 46-47, עמ' 38 לסיכומים).

62. ממעורבותו של המתלונן, כולל תרגום מסמכים של הכנסיות מאנגלית, מסיק הסנגור כי המתלונן אינו אובייקטיבי ביחס למשפחת נאשם 2 (סעיפים 48-50).

63. לעומת הפגמים הגדולים שאותם פירט הסנגור במתלונן, בעדותו ובמניעיו, מציג עו"ד דכוור את גרסת נאשם 2 באופן הבא: **"גירסה קוהרנטית, עקבית, אמינה"** (סעיף 52) וכי על פי גירסה זו, לא איים נאשם 2 כלל (סעיף 53).

64. הסנגור מבקש כי אאמץ את הודעת הנאשם 2 במשטרה, שהוגשה בהסכמה, במקום חקירה ראשית, ושבה הכחיש את האיומים (פרק יג, סעיף 54, עמ' 39-40).

65. בהקשר זה, חוזר הסנגור על הטיעון כי נאשם 2 דיבר עם נצ"מ ביטון באותו סגנון כפי שדיבר עם ג'וני, "עובדה היא שהייתה שיחה עם ביטון עם אמרה דומה והמאשימה לא ראתה בה איום ולא האשימה אותו באיום" (סעיף 56 לסיכומי ההגנה).

66. עו"ד דכור, ב"כ נאשם 2, הביא בפירוט את עדותו של מרשו בישיבת יום 15.6.15 (עמ' 40-49), ומסביר, תוך ציטוטים רלבנטיים, כי עמדת מרשו היא שלדבריו יש לפנות למשטרה נגד שוטר ספציפי (ג'וני), כי במדינת חוק יש לפנות אל המשטרה כדי לשמור על הפרנסה שלו, והוא בטוח שהמשטרה תסייע לו (הציטוטים בסעיף 57.2).

67. הסנגור ביקש כי אקבל הכחשת מרשו לפיה לא אמר לג'וני ש"יוריד אותו" (עמ' 434-435 לפרוטוקול; סעיף 57.13-57.14 לסיכומים).

68. וכך מסתיימים סיכומי ההגנה: "הנאשם יטען כי לאור מארג הראיות שבתיק, לא הוכח מעבר לספק סביר כי בוצעה עבירת האיומים, הן במישור היסוד העובדתי והן במישור היסוד הנפשי" (עמ' 49).

דין

ח. הערות מבוא

69. לאחר ששמעתי את המתלונן על דוכן העדים לאורך מספר ישיבות, ועיינתי עיין היטב בהודעתו במשטרה (נ/2), הגעתי למסקנה כי על פי רף הראיות הנדרש במשפט הפלילי לא ניתן להרשיע את הנאשם 2 בעבירת איומים, וזאת כאמור בסעיף 34(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (כפי שהוסף בתיקון 39), המורה כי "לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר".

70. הקדמתי מסקנה לנימוקים, שאותם אפרט להלן, בפרקים הבאים.

ט. עיתוי הודעתו של המתלונן ג'וני במשטרה

71. המסמך נ/2 הינו הודעה שנגבתה במשטרה על ידי רס"ר יריב דהאן (שלא העיד), כאשר מוסר ההודעה הוא המתלונן ג'וני כסאברי, ובעותק שנמסר לי מושחרים מספר זהותו, תאריך לידתו והטלפון במקום עבודתו.

72. גביית ההודעה במשטרה הייתה ביום 7.1.13 שעה 19:10 במפלג התשאל. החקירה הסתיימה בשעה 22:00.

73. לא ברור מהעדות, מהי מטרתה.

74. צודק עו"ד דכור (ראה פסקה 54 לעיל) כי בנ"ל, לא נכתב כלל ולא מוזכרת כלל ועיקר שיחה של החוקר עם המתלון שבו עידכן החוקר את המתלון על איומים כלפיו. היעדר ראיות בנקודה זו, כאשר כל המידע מצוי בידי המדינה והיא לא טרחה להציגו לפני בית המשפט (כבר הזכרתי לעיל שגובה ההודעה לא העיד), צריכה לפעול לטובת הנאשם, כמו בכל חסר ראיתי אחר.

75. כנראה, גביית ההודעה מאת ג'וני נעשתה לאחר שהיה בידי המדינה מידע על נאשם 1, אם כי הדבר לא ברור עד הסוף שכן בסעיף 7 לכתב האישום מוזכרת הפגישה של הנאשם 1 עם הסוכן המשטרתי ביום 30.1.14. לא מן הנמנע כי המעקב המשטרתי עד הפגישה שבין הנאשם 1 לבין הסוכן מתועד בחומר מודיעיני של המשטרה שלא הוצג לפניי. למותר לציין שלא אוכל לתת משקל להשערות ולחומר מודיעיני שלא ראיתי (לענין החומר המודיעיני והתאריך הראשון מתי נודע לגורמי המשטרה על כוונת נאשם 1 לפגוע בג'וני, נשאל עד התביעה הראשון רפ"ק אילן גרנות, וכל פעם שהנושא התקרב לשאלות אלה ודומיהן, התנגד ב"כ המדינה עקב תעודת חסיון; ראה לדוגמה עמ' 42 לפרוטוקול).

76. מכל מקום, מבחינת בית משפט זה, המתלון ג'וני הוכנס בסוד האיומים כלפיו באותו יום 7.1.13, ובעקבות זאת או במהלך גביית ההודעה במשטרה, עלה נושא האיומים, והכל כפי שיפורט בפרק הבא.

י. ניתוח הודעתו של ג'וני במשטרה (נ/2)

77. ההודעה מתחילה בסיפור דברים של ג'וני המתאר עצמו כשומר מזה 17 שנים שבשלוש השנים האחרונות משמש קצין קישור לעדות נוצריות במרחב דוד. הוא הסביר את תפקידו כמי שמקשר בין הקהילות הנוצריות והמשטרה וגורמים אחרים, ואחראי על סטטוס קוו בכנסיית הקבר, ועוסק בעניינים אלה: **"כל הבעיות שקשורות בכנסיית הקבר והפרות סטטוס קוו, ייעוץ, המלצות ומתן פתרונות למפקד המרחב ולמפקד הכנסייה בסוגיות השונות בכנסייה"** (נ/2, שורות 7-9).

78. לאחר המשך תיאור תפקידו, נשאל המתלון על ידי החוקר המשטרתי את השאלה הפתוחה הבאה: **"האם יש לך סכסוכים אישיים או הקשורים לעבודה?"** (שורה 15).

79. אם אכן, כטענת המאשימה, אשר מבקשת כי אאמין למתלון כי איום מספר ימים או שבועות קודם לכן, ואיום זה גרם לו לקפוא על מקומו ולהיות חרד לבני משפחתו, התשובה המתבקשת לשאלה פתוחה זו הייתה צריכה להיות, מפיו של המתלון: **"יש לי סכסוך עם נאשם 2, והוא איים עליי ביום פלוני, ומאז אני מפחד"**.

כתבתי "יום פלוני" וזאת לאור האמור לעיל (פסקה 38), מתוך טיעוני המאשימה, לפיהם התאריך הכתוב בכתב האישום, בסעיף 4, הוא 23.12.13, אך הייתה הסכמה כי כתב האישום יתוקן והתאריך של

האיום הוא 7.12.13 (דברי ב"כ המאשימה בסיכומיו, בעמ' 526, שורה 29).

80. ברם, המתלון מתחיל בסיפורים המתייחסים לאדם בשם סוזר מרגיה, עובד משרד הפנים (שורות 16-22). לעניינו של אדם זה ראה גם פסקאות 98-99 להלן.

81. המתלון התחיל את הסיפור על נאשם 2, בשורה 23, במילים: **"בנוסף יש אדם בשם אברהם אבו זעורר..."** (ההדגשה הוספה). משם מתחילים סיפורים על ענייני הצילומים של נאשם 2, והמתלון מסביר כי נאשם 2 ניסה לחבל בתפקיד שלו ולסכסך בין גורמי המשטרה בכך שפנה למפקד הכנסייה (שורות 27-31).

82. בהמשך, מזכיר המתלון נושא שעובר כחוט השני בתיק זה, והוא זכותו של נאשם 2, לטענתו, לצלם בתחומי הכנסייה, ועמדת המתלון לפיה לנאשם 2 אין אישור כזה. בהקשר זה מופיע הביטוי הרלבנטי לאישום, לראשונה, באופן הבא: **"טענתי בפני כל הגורמים שאין לו אישור כזה ואף פעם לא הציג בפני אישור כזה, והאם אחד וכפי שטוען שיש אישור מהעדות, למה לא מציג אותו, הדבר הזה היווה פגיעה בפרנסה שלו במיוחד על רקע ביקור האפיפיור בחודש מאי הקרוב"** (נ/2 שורות 46-48; ההדגשה הוספה).

83. לאחר מכן גולש המתלון לסיפורים על טקס שבת האור, הדרכת קבוצות, התערבות מבצעית בחגים, ועוד (שם, שורות 53-69). המתלון מסביר כי לאחר שנוכח לדעת שבנושא פתרון הבעיות היתה נטיה לכמרים או לבעלי תפקידים נוספים לפנות אל נאשם 2, עמדתו של המתלון הייתה כי כאשר יש בעיות בין הזרמים זה תפקידה של המשטרה. לכן ביקש המתלון שיפנו למשטרה ולא לגורמים אחרים. ובלשונו: **"גם בנושא זה פניתי למפקד הכנסייה וגם לכל הגורמים בכנסייה עצמה שיפנו אליי או למפקד הכנסייה בכל בעיה שקשורה בסכסוך בין העדות ושלא יפנו לאברהם"** (נ/2, שורות 72-74).

84. מיד לאחר מכן, בשורה 75, נשאל המתלון **"האם יש גורם נוסף שמהווה מטרד בסוגיית הכנסייה?"**, והשיב: **"לא"** (שורה 76).

85. והנה אז ורק אז, בשורה 77 נשאל המתלון שאלה ממוקדת ומדריכה על ידי רס"ר יריב דהאן, כדלקמן: **"האם אברהם פנה אליך בעבר בצורה ישירה ואיים עליך?"**.

86. כאן כבר היינו מצפים לשמוע מהמתלון תשובה חיובית, והסבר עד כמה האיום החמור של נאשם 2 כלפיו גרם לו לקפוא ולפחד במשפחה.

87. אולם זאת תשובת המתלון (נ/2 שורות 78-79): **"לא, אבל לפני שבועיים שלוש אברהים אמר לי: 'כל מי שינסה לפגוע בפרנסה שלי אעשה את הכל בשביל להוריד אותו'."**
88. ושוב, ישאל השואל, האם ניתן להרשיע אדם בעבירה של איומים כאשר ה"מאויים" נשאל האם איימו עליו והוא משיב בשלילה, ומצטט דברים שאמר הנאשם 2, שבעיני המתלון אינם איום.
89. כאשר נשאל המתלון איפה זה קרה, מי עוד נכח ושמע את הדברים (שורה 80) השיב המתלון: **"בחצר כנסיית הקבר, לפני שבועיים בערך, זה היה ביום שבת בתאריך 21.12.13; הייתי מפקד תורן, זה קרה בשעות הבוקר ואף אחד לא היה נוכח ולא שמע את הדברים."**
90. כבר הערתי כי המדינה עצמה טוענת שהתאריך הנקוב בהודעה זו במשטרה, כתאריך האיום, 21.12.13 אינו נכון על אף שהוא כלול בכתב האישום (סעיף 4, כפי שצוטט בפיסקה 9 לעיל).
91. בהמשך לאחר שמספר המתלון על שיחתו עם הנאשם 2 בעניין התערבותו בעבודה (שורות 94-84), חזר וציטט המתלון את הדברים שאמר לו נאשם 2: **"כל מי שינסה לפגוע בפרנסה שלי אעשה את הכל בשביל להוריד אותו"**, ואז נשאל שאלה מדריכה ומפורשת על ידי החוקר (שורה 95): **"האם ראית במשפט זה איום?"**
- על כך השיב המתלון: **"כן, אבל לא עשיתי עם זה כלום ולא דיווחתי לאף אחד"** (שורה 96).
92. לא אוכל לקבל את גישת ב"כ המאשימה לפיה יש להעדיף את האמור בשורה 96 בעדותו שבה אמר שראה בדבר איום לעומת האמור בשורה 78 שבה כאשר נשאל האם הנאשם 2 איים עליו הוא השיב **"לא"**, משני טעמים תוכניים ומטעם נוסף שאדרש אליו להלן:
- א. המתלון עצמו לא התבקש להסביר את הסתירה בעדות במשטרה.
- ב. המתלון, כאשר נשאל שאלה ברורה האם אברהים פנה אליו בצורה ישירה ואיים עליו, השיב בשלילה (שורה 78), והתשובה האחרת, בשורה 96 נבעה משאלה מדריכה המזמינה תשובה חיובית (נוסח השאלה בשורה 95 הובא לעיל בפיסקה הקודמת).
93. תשובתו המלאה של המתלון האם ראה במשפט הנ"ל שאמר לו נאשם 2, איום, אינה רק **"כן"**. המתלון הוסיף מעצמו: **"אבל לא עשיתי עם זה כלום ולא דיווחתי לאף אחד"**.
- וכאן ישאל השואל, את השאלה המתבקשת: מדובר בקצין משטרה מנוסה שהינו שוטר מזה 17 שנים. אם אכן היה זה איום, כיצד לא תיעד אותו באותו רגע וכיצד לא דיווח עליו לממונים עליו, על פי הנהלים הבסיסיים של המשטרה?!

94. לא מצאתי הסברים הולמים בעניין זה, לא בעדות המתלונן ולא בסיכומי המאשימה, פרט להסבר "משפטי", לפיו על בית המשפט לבדוק איום באופן אובייקטיבי ולא באופן סובייקטיבי.

קשה לי להבין כיצד מצפה המאשימה, כי אקבע חבות פלילית של אזרח המשוחח עם איש משטרה, ואסוווג שיחה זו כאיום, שעל פי החוק העונש המוטל בצידו הוא שלוש שנות מאסר, כאשר איש המשטרה עצמו לא ניהל תרשומת על השיחה, לא עשה עם הנושא הזה דבר ולא דיווח עליה לאף אחד, אם אכן היה איום "בזמן אמת".

95. אי הרישום של השיחה, אינו רק עניין טכני, אלא הביא גם לשינוי מועד השיחה הנטענת, לא ביום ולא בשעה, אלא בשבועיים. שינוי זה פוגע באמינות המתלונן, באופן משמעותי ביותר.

96. אי הדיווח, אינו מתיישב עם מושכלות יסוד של גוף היררכי משטרה. לאורך כל הודעתו במשטרה וגם לאורך עדותו המפורטת לפניי הציג עצמו המתלונן כבעל תפקיד חשוב ביותר שעניינים רגישים של הכנסיות (על כל משמעותם הבינלאומית) הופקדו בידו, והוא כפוף למפקד המרחב ניצן משנה ביטון ולמפקד מחוז ירושלים, שהוא בדרגת ניצב.

אם היה מדובר באיום של שכן על רקע סכסוך שכנים, או איום של הורה של ילד ששיחק עם ילדו של המתלונן, אולי (וגם זה בספק בעיניי) ניתן להבין כי שוטר בדרגתו של ג'וני משאיר עניין זה בבטנו.

אולם, כאשר האיום הוא - לטענת המאשימה - כלפי המתלונן בתפקידו המשטרתי המקצועי, והאיום עצמו היה בחצר הכנסייה, ונסב על עניינים הקשורים לכנסייה ולעבודתו, ולטענת המתלונן ביחס להיקף תפקידו של קצין משטרה, מול ניסיונו של נאשם 2 לנגוס בתפקידו, בנסיבות אלה אי דיווח לממונים עליו - אם אכן, כנטען על ידי המאשימה, מדובר ב"איום" לכל פרטיו ודקדוקיו שהינו עבירה פלילית - אינו מתקבל על הדעת.

97. ראיתי לנכון לציין, כי גם בסוף עדותו במשטרה כאשר נשאל את השאלה האחרונה המקובלת: "יש לך מה להוסיף?" (שורה 116), לא מתאר המתלונן - כפי שחזר ואמר בעדותו בפניי - את תחושותיו ופחדיו מפני האיומים, אלא חזר והסביר את הסכסוך בינו לבין אברהים כסכסוך על היקף תפקידו ונסיון להתערב בסמכויותיו, ולכן הוסיף: **"כתוצאה מכך ולהערכתי הבינו שאני נמצא בנקודה שיש לה כוח להשפיע על נושאים כאלה ואחרים לכן רואים בי איום ומכשול שעומד בפניהם"** (נ/2 עמ' 4, שורות 124-125).

98. והנה, כאשר נשאל המתלונן שאלת בירור והבהרה, מי זה אותם **"בפניהם"** המוזכרים במילה האחרונה שצוטטה לעיל (שורה 126), הייתי מצפה - אם אכן צודקת המאשימה בטענותיה - כי התשובה תהיה: **"הנאשם 2, אשר איים עליי ואני מפחד ממנו עד היום"**.

ברם, זו התשובה שמסר המתלונן במשטרה באותו יום (שורות 127-129): **"סיזר ואברהים. סיזר אחראי על הוצאת המכרז ובשנה שעברה המכרז בוצע שלוש פעמים עד שהזכין שזכה הוא מקורב לסיזר. אנו מניח שזה לא כשר. בנוסף, מי שזכה הוא גיסו של סליבה שזה השוטר שהחלפתי בתפקיד"**.

99. עינינו הרואות, כי המתלונן ראה את עיקר תפקידו ומאבקו בשמירת טוהר המידות כלפי סוזר (מבלי שאני מביע עמדה לגבי עניין זה החורג מתיק זה), ואילו האיומים נשוא כתב האישום לא מוזכרים כלל ועיקר, פרט לשמו של אברהם.

100. ניתוח נ/2, המשקף חקירה נינוחה של איש משטרה - קצין - על ידי איש משטרה אחר, רס"ב, במשך כשלוש שעות, אינו מתיישב עם דרישת המאשימה כי נאשם 2 יורשע בעבירת איומים, שכן, כמפורט בפרק זה ובפרק שקדם לו, לא ניתן לקבוע בוודאות כי מדובר באיומים, שהרי המתלונן עצמו השיב (בפעם הראשונה) שלא היו איומים, לא העלה נושא זה בתחילה, וגם בסיום התייחס לכך באופן מינורי. לכך יש להוסיף את היעדר התרשומת, אי דיווח ומתן הודעה במשטרה על תאריך לא נכון של האיום, בהפרש של שבועיים.

101. לא בכדי הקדשתי בהכרעת הדין כתיבה לא קצרה לעניין נ/2, שכן מדובר במסמך אובייקטיבי; בעוד שבפרק הבא, כאשר אתייחס לעדותו של המתלונן, יכול כל אחד לפרש את הדברים באופן סובייקטיבי, זה בכה וזה בכה.

יא. עדותו של ג'וני בפני

102. התלבטתי, האם לנתח אות באות, משפט במשפט, את עדותו הארוכה של ג'וני בפני, והגעתי למסקנה כי דרך זו תביא להארכת הכרעת הדין, יתר על המידה, ויכול שאף תפגע אישית בג'וני.

103. ראיתי לנכון להציג את תמצית התרשומתי ואת נפקותה, לעניין הכרעת הדין, שכבר אמרתי לעיל כי מסקנתי היא שיש לזכות את נאשם 2.

104. אתחיל בכך שאומר בצורה ברורה וחד משמעית שלא אוכל לקבוע פוזיטיבית, כבקשת הסניגור, כי ג'וני "שיקר", כלשונו (כמצוטט בפיסקה 44 לעיל).

ראשית, אינני נוקט לשון זו.

שנית, הרושם שקיבלתי מעדותו של ג'וני הוא כי סובייקטיבית, היום (בעת עדותו), הוא חש מאוים. אך, להערכתי, אין זאת בגלל דבריו של נאשם 2, אלא בשל האירועים שהיו עם נאשם 1, כולל: האירוע המבויס לפיו המתלונן, כביכול, נפגע על ידי טארק, והובל לבית חולים.

שלישית, גם אם ג'וני אמר דברים שאינם נכונים בעניינים מסוימים, וגילה ביטחון, כלשונו, "מיליארד אחוזים" (ראה: פסקה 55 לעיל), ולבסוף התבררו עובדות אחרות, עדיין לא ניתן להשתמש בביטוי שבו נקט הסניגור.

105. ממכלול עדותו של ג'וני עולה כי מנקודת מבטו של ג'וני - המעידה על מסירות ומקצועיות - לאחר

שקיבל את תפקיד הקצין האחראי על המקומות הקדושים, הוא גילה מעורבות, אכפתיות, ורצון לבצע את תפקידו בצורה המושלמת ביותר, לפי הבנתו שלו את מהות תפקידו.

106. מטבע הדברים, כאשר בא אדם חדש עם יוזמות, נחישות ורצון לבצע את המשימה, ומולו יש סיטואציה עובדתית ומערכת אנושית שכבר קיימת מספר שנים לא מועט, נוצרים חיכוכים. יש כאלה שפותרים זאת בחיוך ובכוס קפה; יש כאלה שעומדים על סמכותם; יש כאלה שפונים לממונים עליהם; יש כאלה שמנסים לפנות לקבוצות או גורמים בתוך אותה מערכת, כדי שהם יקבלו את מרותו של הקצין החדש, ולאחר מכן מרותו תהיה רחבה.

ברור מאליו כי בית משפט זה אינו מחלק ציונים ואינו קובע כיצד ימלא כל בעל תפקיד - ובמיוחד במקום רגיש כמו זה של כנסיית הקבר - את תפקידו.

107. כפי הנראה, והדבר עולה גם מדבריו של ג'וני וגם מחלק מהמוצגים שהוצגו בפניי, ג'וני ראה את עיקר תפקידו מול הכנסיות כדי למנוע ביניהם חיכוכים באירועים דתיים, וזאת כדי שהתפילות ויתר טקסי הפולחן יתקיימו ללא הפרת סדר, שכן כנסיית הקבר היא בבואה של מדינת ישראל ויחסה לחופש הדת בירושלים.

108. על רקע זה, סבר ג'וני כי הצילומים של נאשם 2 ומשפחתו, בתוך כנסיית הקבר, אינם מתיישבים עם המערכת של היחס לכנסיות השונות, כפי שהוא הבין.

109. לכן, כפי שהסביר לא אחת לפניי, הוא היה מוכן לסווג את מעשיהם של נאשם 2 ומשפחתו כ"רוכלות", ואף לסייע לעיריית ירושלים בהגשת כתב אישום בגין עבירת הרוכלות הנטענת (נ/1), ולשם כך גם העמיד לרשות העירייה וגורמי האכיפה של העירייה את מצלמות מבט 2000.

אינני מקבל את עמדת הסניגור, כי בכך יש חריגה מסמכות. לא רק שאינני נדרש לכך, ולא רק שעניין זה לא התבהר עד תומו. לצורך הכרעה בתיק שבפניי, אני יכול לקבוע - כממצא - שג'וני פעל בתום לב כדי לאסוף את אותם נתונים, שלפי השקפתו הסובייקטיבית נועדו לממש את תפקידו.

110. אין חולק כי נאשם 1 (בנו של נאשם 2) הוא זה שהורשע על פי הודאתו בעבירה החמורה של קשירת קשר לבצע פשע, שמטרתו לבצע חבלה בכוונה מחמירה, במתלונן. אין גם חולק כי מידע על כך נמסר למתלונן, ומאז קבלת מידע זה, סביר להניח, כי חש מאוים. לעניין זה, כאן האיום הוא אובייקטיבי וסובייקטיבי.

111. אולם, כאשר ב"כ המאשימה הזכיר עניין זה ואמר כי בית המשפט אינו יכול להתעלם מכך שהבן סר למרותו של האב, והבן עשה מה שעשה על רקע הסכסוך עם ג'וני כי הוא פוגע להם בפרנסה (ראה פיסקה 36 סיפא לעיל), הסכים עימי ב"כ המאשימה כי אין למאשימה ראיות כלשהן לפיהן נאשם 2 ידע מכוונתו של נאשם 1 לבצע את הדקירות בג'וני (ראה הציטוט בפיסקה 36 רישא לעיל).

112. נוצר, אם כך, מצב כי מבחינת הלך רוחו של ג'וני, שהעיד בפניי לאחר שכבר נתפס הבן (הרשעת הבן ועונשו היו לאחר עדותו של ג'וני), הוא אכן חש עצמו מאוים.
113. הפער בין עדותו של ג'וני בפניי על תחושות האיום, עקב שיחתו עם נאשם 2, לבין הדברים שאמר ג'וני בהודעתו במשטרה (כפי שנותחה בפרק ט לעיל) אינה נובעת, כטענת עו"ד דכוור, מכך שג'וני מוכן להעליל עלילות כזב על אזרחים שומרי חוק.
114. התרשמותי הכוללת היא כי ג'וני לא הצליח להפריד רגשית ונפשית בין האיום של הבן (נאשם 1) לבין אותה שיחה או שיחות עם האב (נאשם 2), שכן ראה אותם כמשפחה, בחדא מחתא.
115. קשה לבוא בתלונות על כך. יתכן והדבר היה קורה גם לעדים אחרים, שחוו איום כה חמור של נאשם 1, וידעו את עוצמת האיום, עד כדי כך שג'וני נאלץ להשתתף בטקס הביום של דקירתו והוכנס לבית החולים.
116. ברם, בית משפט זה, חייב לפסוק לפי דיני הראיות שבפניו, ביחס לאישום הקונקרטי המיוחס לנאשם הקונקרטי.
117. לכן, גם אם הרשעתי - על פי הודאתו - והענשתי את נאשם 1, לא אוכל לקבוע רטרואקטיבית כי לאור זאת האב (נאשם 2) איים על ג'וני, כאשר הדברים לא הוכחו מעבר לספק סביר, כפי שדורש החוק.
118. מכאן עולה, כי גם אם אינני מקבל את עדות ג'וני בפניי, ומזכה את הנאשם 2, לא ניתן להסיק כי ג'וני "שיקר" כטענת הסניגור. גם לקבוע כי ג'וני לא אמר אמת, לא אוכל לומר בלב שלם, שכן המידע הסובייקטיבי שקיבל ג'וני על האיום מצד נאשם 1, גרם לו לערבוב האירועים עצמם, ולא ניתן לקבוע כי הייתה כאן כוונת מכוון להעליל עלילות על נאשם 2, כפי שטוען הסניגור.
119. אכן, כפי שגם שאלתי את ב"כ המאשימה (ולצערי לא קיבלתי תשובה), אם הייתה מערכת היחסים שבין ג'וני לבין משפחת נאשם 2 ונאשם 1 מסתיימת באותה שיחה שצוטטה לעיל או בשיחה האחרת שבה נטען כי נאשם 2 אמר למתלונן כי מי שינסה לפגוע בפרנסה שלו וכי הוא מפרנס 36 נפשות הוא יחסל אותו (סעיף 5 לכתב האישום), כי אז סביר להניח שכתב אישום לא היה מוגש; ובכל מקרה, היה מוגש לבית משפט השלום כתיק מינורי, ולא היה מצריך קיום 22 ישיבות בבית המשפט המחוזי (אין לכחד כי חלק מהם הוקדש לראיות לעניין נאשם 1, שהודה והורשע רק במהלך משפטו, לאחר שמיעת חלק מן העדים).
120. המסקנה העולה מעדותו של ג'וני היא כי בנסיבות שנוצרו, והערבוב האמור בין עבר ועתיד, אינו מאפשר לבית המשפט לסמוך על עדות יחידה זו, כדי להרשיע את הנאשם 2, בעבירת האיום המיוחסת

לז.

יב. דברי נאשם 2 לנצ"מ ביטון

121. תמיכה נוספת בעמדת ההגנה, המערערת את גישתה של המאשימה, נובעת מנתון שאינו שנוי במחלוקת, והוא מערכת היחסים שבין הנאשם 2 לבין נצ"מ ביטון.

122. ב"כ המאשימה מסכים כי כמעט אותן מילים (ולטענת הסניגור אותן מילים ממש) שאמר הנאשם לנצ"מ ביטון, נאמרו על ידי נאשם 2 למתלונן ג'וני, וכולם נאמרו על רקע תחושת הנאשם 2 כי מנסים לפגוע בפרנסתו ובפרנסת בני משפחתו, בכך שמיצרים את צעדיהם בצילומים בכנסיית הקבר.

123. ניסיונו של עו"ד פס, ב"כ המאשימה, להבדיל בין שני הדברים בכך שנצ"מ ביטון לא חש מאוים, כי הוא לא מסוכסך עם נאשם 2, ואילו ג'וני מסוכסך עם נאשם 2, ולכן חש מאוים (ראה הדברים שהובאו לעיל בפסקה 37) - ניסיון זה, אינו משכנע אותי.

124. כבר קבעתי לעיל כי ג'וני לא קפא במקום ולא פחד בעת השיחה עם נאשם 2, והדבר בא לידי ביטוי בניתוח המפורט של דברי ג'וני בהודעתו במשטרה שבועיים או חודש לאחר האירועים (ראה פרק ט לעיל).

125. הטענה כאילו נאשם 2 מסוכסך עם ג'וני ולא עם נצ"מ ביטון, אינה ברורה. אם אכן חושש נאשם 2 שהמשטרה, כגוף, תפעל נגדו ותמנע את פרנסתו, הרי מבחינת נאשם 2 ראוי לפעול בקרב הגורמים המוסמכים בעלי יכולת ההכרעה, ואין חולק כי נצ"מ ביטון ממונה על ג'וני, וגם נאשם 2 ידע על היררכיה זו (ראה גם: פסקה 137 להלן, והקטע מדברי נאשם המצוטטים, שם).

126. מכאן עולה כי יש סיוע רב לטענת הסניגור כי נאשם 2 לא איים, אם נקט מילים דומות כלפי נצ"מ ביטון וכלפי ג'וני, ויש ממש בטענת הסניגור כי גישתה של המאשימה שבחירה לראות את דברי נאשם 2 כלפי ג'וני כאיום המצדיק העמדה לדין פלילי, ואילו דברים דומים שאמר נאשם 2 לנצ"מ ביטון, עברו ללא כל תגובה, לא מצידו של נצ"מ ביטון (שלשית המדינה, היה צריך להיות מאוים, משום שהמבחן הוא אובייקטיבי), ואף לא מצידה של הפרקליטות, שלא הגישה כתב אישום כנגד נאשם 2, בגין הדברים שאמר לנצ"מ ביטון.

יג. עדותו של נאשם 2

127. כפי שלא יכולתי לקבוע באופן מלא וחד משמעי, כטענת הסניגור, את הממצאים על היעדר המהימנות של ג'וני, כך לא אוכל לקבל את דברי הסניגור כאילו עדותו של נאשם 2, כלשונו של הסניגור, היא גרסה

"קוהרנטית, עקבית ואמינה" (ראה: פסקה 63 לעיל).

128. ברם, לא אוכל לקבל גישה אחרת, העולה מדברי ב"כ המאשימה כאילו נאשם 2 אינו אומר אמת.
129. בעיניי, דברי נאשם 2 בעדותו בפניי, שבהם סיפר על תחושותיו בעת התקופה הרלבנטית, משקפים מצב סובייקטיבי של אדם, שעומד בראש משפחה בת 36 נפשות, כאשר עול הפרנסה מוטל עליו, ולהפתעתו בא קצין משטרה חדש, המנסה להצר את צעדיו.
130. התרשמותי מנאשם 2 היא כי הוא פנה לג'וני וכן לנצ"מ ביטון כדי לשמור על פרנסתו. גם אם מילים כאלה או אחרות של נאשם 2 יכולות להשתמע לשני כיוונים, מקבל אני את הסבריו כי כאשר אמר שיפגע במי שיפגע בפרנסתו, כוונתו לפעולה חוקית ולא לפעולה בלתי חוקית.
131. אני מאמין לנאשם 2, כי כאשר ישב עם אנשי המשטרה, לא איים, ומה שאמר לג'וני אמר גם לנצ"מ ביטון (ראה במיוחד עמ' 438).
132. ראיתי לנכון, לצטט כמה מדברי נאשם 2, הן לגבי הדברים שאמר והן לגבי השיחה עם נצ"מ ביטון.
133. כאשר נשאל על ידי מה בדיוק אמר למתלונן, הכחיש נאשם 2 שאמר את המילה "להוריד" (עמ' 434, שורות 26-29), כאשר, כזכור, ג'וני עצמו לא יכול היה להעיד האם השתמש במילה "להוריד" "לחסל" או "לפגוע" (לכך מסכים ב"כ המאשימה, כמוזכר בסיכום טיעוניו, המובאים בפסקה 40 לעיל).
134. כאשר נשאל, באופן ממוקד, כיצד התייחס לשאלת הפרנסה של בני משפחתו, אמר נאשם 2: **"אני אמרתי אני אשמור על הפרנסה שלי, אוקי, אני מפרנס 35, ולא 36"** (עמ' 434, שורה 31; ובהמשך הסביר כי הוא יחד עם המשפחה הם 36 - עמ' 435 שורות 1 עד 4).
135. הנאשם 2 הסביר למה התכוון (עמ' 435, שורות 6-8):
"אז אני לא אמרתי שאני אוריד ואני אחסל, אני יש לי בראש דבר אחד, שאני הולך איש ישר, שיש פה במשטרה ויש פה עדות, ואני מדבר מול קצין משטרה. אם אני איים קצין משטרה מסוגל לעצור אותו מייד".
136. ובהמשך, הסביר נאשם 2 את הדברים כך (עמ' 435, שורות 12-17):
"אני לא זוכר בדיוק. אבל לא, לא אימתי, מה שאמרתי, מה שאני זוכר, מה שאני זוכר"

שאמרתי, כל מישהו שיבוא יצלם כאילו אני אראה לו. אני אראה לו, אבל זה לא, לא לאיום, לא למטרת איום, אם זה מובן לג'וני, אדון ג'וני שזה מטרת איום אני לא מתכוון לאיום, אני מתכוון שיש חוק במדינת ישראל, יש פה בעלי כנסייה שהם אחראים על המקום, שאני אפנה אליהם והם ישמרו על המקום שלי. אבל למטרת איום ולצורת איום זה לא קיים".

137. וכך מתאר/מסביר נאשם 2 את הפתעתו, כאשר הוחשד באיום כלפי אנשי משטרה; ולהתרשמותו, הוא דיבר אמת (עמ' 437, שורות 23-30):

"ואני אמרתי לו בחקירות, אמרתי שלושה, קשה לי להאמין שהם חושדים בי שאני באמת אימתי על קצין משטרה, ממ"ז ירושלים, ממ"ר דוד וג'וני. למה? כי לא ייתכן שאני אעמוד מול קצין משטרה ואני יודע את המנהגים ואת החוק של המשטרה, כי אני חי רק בתוך המשטרה, בתוך המערכת של המשטרה, אפילו אני מדבר כמוהם. אני רואה אותם יותר ממה שאני רואה את המשפחה שלי. והם, הם עדים, הם יכולים להעיד על הדבר הזה, שאני איתם כל היום. אז איך אני אעמוד מול קצין משטרה, אוקי, ואני אגיד לו שאני אעשה, ואני אעשה, ואני אעשה?"

138. וכך מתאר נאשם 2 - והתרשמתי כי אכן דיבר אמת מדם לבו - את האירועים (עמ' 438, שורה 20 - עמ' 439 שורה 10):

"נכון, אז איך אני אשב ומפקד ימ"ק ואני אאיים? זה אחד. אני ישבתי עם אדון ג'וני הקצין עם שתי, עם, עם לפני שהיה רב פקד, או פקד, איך, ואתם אומרים שאני אימתי עליו ואני אמרתי שלא אימתי עליו. אז איך אני אשב עם מפקד ימ"ק שמבין, שנותן תדרכים לשוטרים שלו ולקצינים שלו מה לעשות ואיך לעשות וגם אני אאיים? זאת אומרת אני, אני יושב עם, עם כוחות המשטרה ומאיים עליהם, זה לא נכון אדוני חיים, זה דבר ראשון. דבר שני, אם אני מרגיש כמלך, אני לא יושב עם שוטרי שח"מ אוקי, שהם שירות צבא בכנסיית הקבר כי אני המלך, אז המלך לא יושב איתם. ולא, לא צריך לרמז לאדון ג'וני צורת איום ומשהו, כי אדון ג'וני יודע והבין שאבראהים מכיר את כל הפיקוד, אז למה לרמז ולאיים ולהגיד לו אני מאיים עליך או אני, אני אעשה לך שבת או משהו כזה? בעבר היה צלם הכותל שלפני עשר, שתיים עשרה שנה, הגיע צלם מהכותל לצלם איזה קבוצה שחבר TWA, שהייתה בעבר, TWA והיום היא לא קיימת. הם הביאו את הצלם הזה לכנסיית הקבר לצלם. אז הלכתי אליו אמרתי לו אני צלם כנסיית הקבר. אז אומר לי לא מעניין אותי. בתקופה הזו לא.. באתי לשוטרים והשוטרים אמרו לי אבראהים אנחנו לא יכולים לסלק אותי כל עוד ושאלו מהכמרים לא יכול להיות צמוד אלינו. ואנחנו הבאנו אחד מהכמרים, היוונים האורתודוקסים, והגיע כומר ואמר לשוטרים, אסור לצלמים להיות כאן. לא הרבצתי לו, לא אימתי עליו, לא, לא עשיתי כלום, סך הכול ניגשתי למשטרה של הכנסייה והמשטרה של הכנסייה ניגשו לכומר של הכנסייה ושניהם ביחד באו עד הצלם הזה ואמרו לו אסור לך לצלם כאן, אז לא עשיתי כלום, ולא, לא ביצעתי, רק חשבתי איך שצריך לחשוב".

י.ד. סיום

139. בתיק זה, הוצבה, כטענת המאשימה בסיכומיה, גירסה מול גירסה, ולדבריה, הייתי צריך להכריע לטובת גרסת קצין המשטרה, מול האזרח, ולהרשיע את האזרח באיומים.
140. ראיתי לנכון, כמו בכל תיק פלילי, שלא לקבל א-פריורי את ההנחה כי השוטר דובר אמת, והנאשם - האזרח - אינו עושה כן.
141. בחינה מדוקדקת של גרסת המתלונן מעלה, כמוסבר בהרחבה לעיל, כי ב"זמן אמת" לא ראה בדברי נאשם 2 כלפיו איום; הוא לא רשם את האירוע במזכר או בדרך אחרת; הוא לא דיווח על כך לממונים עליו או לאחרים; הוא טעה במועד השיחה; ולהתרשמותי הכוללת, התערבבה לו התמונה כולה, לפיה נאשם 1 (הבן) אכן איים עליו ואף שכר אדם לדקור אותו, כאשר לגבי האב (נאשם 2) היו שיחות, שאז לא ראה בהן המתלונן איום.
142. יתירה מזו, כמוסבר לעיל, הדברים שאמר הנאשם 2 נאמרו בנוסח דומה וכמעט זהה לא רק למתלונן ג'וני אלא גם לנצ"מ ביטון, ולא קיבלתי את הסבר ב"כ המאשימה מדוע כלפי ג'וני מהווה הדבר איום, וכלפי נצ"מ ביטון, לא.
143. בחנתי את עדותו של נאשם 2, ואף הבאתי קטעים ממנה, והתרשמותי הכוללת היא כי נאשם 2 לא התכוון לאיים, וכל מה שאמר הוא שילחם על פרנסתו, כאשר כוונת דבריו היא לפעול באופן חוקי, שכן - וטענתו זו מסתברת והגיונית - כיצד יעלה על הדעת שהוא יאיים על שוטרים, בין אם מדובר בג'וני או בשוטרים אחרים כולל נצ"מ ביטון?!
144. אספתי חומר משפטי ביחס לעבירת האיומים, במשפט הישראלי, והשוואתו למשפט העברי. אולם, לאחר שהגעתי למסקנה כי ברמה העובדתית, לא הוכחו היסודות העובדתיים של העבירה, לא ראיתי מקום, בתיק זה, לאותו ניתוח משפטי. אעשה בכך שימוש, אם בכלל, בתיק המתאים, שיגיע - אם יגיע - בעתיד.
145. לפני סיום, אחזור ואומר בצורה ברורה ונחרצת: זיכוי של הנאשם 2 אין משמעותו כי המתלונן, קצין משטרה מסור, אינו ראוי להמשיך בתפקידו. התרשמתי לחיוב מנחישותו ומסירותו של ג'וני. אך, על פי אמות המידה הקבועות במשפט הפלילי, לא ניתן היה לקבוע, מעבר לספק סביר, כי עדותו של ג'וני בפניי בדבר האיום יש בה כדי להרשיע את הנאשם, לנוכח התהיות הרבות ביחס לנ/2, ההשוואה לדברים שאמר המתלונן לנצ"מ ביטון ועדותו של נאשם 2, שבעיקרה מקובלת עליו, וכל יתר הנימוקים והטעמים שפורטו בהרחבה בהכרעת דין זו.

146. סוף דבר: אני מזכה את נאשם 2 מעבירת האיומים שיוחסה לו בכתב האישום.

147. מאליו ברור, כי כל ההגבלות שהוטלו על הנאשם 2 במסגרת תיק זה (ותיק המעצרים הצמוד אליו) - בטלים ומבוטלים.

148. הודעה לצדדים על זכותם לערער לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ל באדר א תשע"ו, 10 מרץ 2016, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם 2 ובא כוחו.

**משה דרורי, שופט
סגן נשיא**